

Goedenavond luisteraars. Vanavond mag ik – Bert de Sterke – het woord tot u richten in dit moment van bezinning. Samen met u wil ik beginnen met het openen van de bijbel, en wel bij Mattheus 11, en we lezen daarvan de verzen 25 t/m 30, waarbij de overdenking vooral gericht is op vers 28.

Mattheus 11 vers 25 t/m 30. Daarboven staat Het welbehagen van de Vader. We lezen hier het volgende:

25) In die tijd antwoordde Jezus en zei: Ik dank U, Vader, Heere van de hemel en van de aarde, dat U deze dingen voor wijzen en verstandigen verborgen hebt, en ze aan jonge kinderen hebt geopenbaard.

26) Ja, Vader, want zo was *het* Uw welbehagen.

27) Alle dingen zijn Mij overgegeven door Mijn Vader; en niemand kent de Zoon dan de Vader, en niemand kent de Vader dan de Zoon, en hij aan wie de Zoon *het* wil openbaren.

28) Kom naar Mij toe, allen die vermoeid en belast zijn, en Ik zal u rust geven.

29) Neem Mijn juk op u, en leer van Mij dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en u zult rust vinden voor uw ziel;

30) want Mijn juk is zacht en Mijn last is licht.

Tot zover de schriftlezing. Zoals gezegd staan we in deze overdenking vooral stil bij vers 28, waar de Heere Jezus zegt: Kom naar Mij toe, allen die vermoeid en belast zijn, en Ik zal u rust geven.

Ik wil u eerst meenemen in een verhaal, wat mij de laatste tijd bezig gehouden heeft. Misschien kent u het verhaal wel. Het is geschreven n.a.v. Johannes 1 vers 29, waar Johannes de Doper zegt, als hij Jezus ziet: Zie het Lam van God, Dat de zonden der wereld wegneemt. Ik vertel niet het hele verhaal, maar een stukje daarvan. Het gaat als volgt:

De vrouw zet zich neer op een bankje en zet haar vuilniszak tussen haar voeten. Alles doet pijn. Alles..... door die zak. Was ze die vuilniszak maar kwijt. Ze trekt haar jas dicht om zich heen. Verder verroert ze zich niet. Ze is te moe.

Er stopt een auto. Er stapt een man uit. Uit de auto haalt ook hij een vuilniszak, vol met rommel. Hij hangt hem over zijn schouder en zucht onder het gewicht. Even later loopt er een oude man langs haar, zijn gezicht bezaaid met rimpels. Zijn vuilniszak is zo lang dat hij bij het lopen tegen de achterkant van zijn benen stoot. Wat voor last zou hij dragen? vraagt ze zich af terwijl hij voorbijloopt. 'Spijt.'

Ze draait zich om, om te zien wie dat zei. Naast haar op het bankje zit een man. Ze kijkt in Zijn heldere, vriendelijke ogen. Ze kijkt rond, op zoek naar *Zijn* vuilniszak, maar ziet die niet. Hij kijkt de oude man na tot hij uit het zicht verdwijnt en legt uit: 'Als jonge vader werkte hij hard en verwaarloosde zijn gezin. Zijn kinderen houden niet van hem. Zijn zak is vol, vol met spijt.'

Ze reageert niet. En als zij niets zegt, zegt hij tegen haar: 'En die van jou?'

'Die van mij?' vraagt ze, en kijkt hem aan. Verder gaat ze niet. Dan geeft de Man Zelf het antwoord: 'Schaamte.' Zijn stem is teder, vol medeleven. Ze zegt nog steeds niets, maar wendt zich ook niet af. Ze wacht op Zijn veroordeling, maar die komt niet. Hij praat verder en Zijn stem klinkt warm, zijn vraag oprecht, als Hij tegen haar zegt: "Wil je Mij je vuilniszak geven?"

Tot zover het verhaal. Het gaat nog verder, maar het gaat het mij nu vooral even om dit eerste gedeelte. Want, je zou kunnen zeggen, dat dit moment van bezinning te vergelijken is met dat

bankje. Een bankje van bezinning. En u ... en jij kunt even plaatsnemen op dat bankje om op adem te komen.

En nog zo'n vergelijking zou kunnen zijn, dat ook wij, u jij en ik, vermoeid zijn van het alsmear dragen van onze last, van ónze vuilniszak. En... Als je daar even over nadenkt, waar is onze vuilniszak niet allemaal mee gevuld ? U, jij weet het vast veel beter dan ik. Dat kunnen de dingen zijn, waar het in dit verhaal o.a. over gaat : Schaamte, spijt, woede, egoïsme. Maar zijn er niet nog zoveel andere dingen te bedenken ? Wat denkt u van onze zonden, onze schuld tegenover de Heere. Wat een vuilheid hebben we op de weg van ons leven niet opgeraapt, omdat we dachten dat het waarde voor ons had. Maar na korte tijd bleek het waardeloos en hup, daar ging het weer de zak in. En ik denk aan nog andere dingen, die als een last op onze schouders kunnen drukken: wat dacht u van stress, zeker in deze onzekere tijd, van ziekte, moeite, zorgen, verdriet, rouw, pijn. Wat een last kan dat zijn, die wij op onze schouders dragen. En elke dag wordt die last als het ware zwaarder en moeilijker om mee rond te zeulen. En zo - vermoeid van onze zware last - nemen we even plaats op dit bankje van bezinning.

En kijk.....u zit er niet alleen.... naast u is een Man komen zitten... Zijn ogen kijken je teder aan en in Zijn stem klinkt al de liefde van Zijn hart door. En Hij zegt het ook tegen u en tegen jou: Kom maar naar Mij toe, u, jij die zo vermoeid bent, kom maar met je zware last. Hij zegt tegen jou: Wil je die last aan Mij geven ? Geef het allemaal maar aan Mij. Geef Mij maar die overvolle vuilniszak, met alles wat je in dit leven te zwaar is geworden, alles wat je niet meer dragen kunt. Geef mij jouw LAST, en je krijgt van Mijeen LIJST. Een lijst met Mijn kruisverdiensten. En die lijst geeft je toegang tot Mijn RUST.

Verlangt u ook zo naar rust, snak jij naar rust in deze onrustige, onzekere tijd ? Dagelijks horen we de cijfers van nieuwe ziektegevallen. Elke dag wordt er aan het aantal sterfgevallen nieuwe aantallen toegevoegd. Gisteravond zijn de nieuwe adviezen van de regering weer uitgesproken. En er is nog heel veel wat hetzelfde blijft, ook ten opzichte van kerkgang e.d. Maakt het u ook niet allemaal onrustig ? Wordt jij er ook zo onzeker van ? Zal ik met het virus besmet worden ? En als ik besmet raak, is het dan een milde versie, of krijg ik de ziekte in alle hevigheid over mij heen. Zal het voor mij ten dode zijn ? Wat een onrust. Waar is er in deze wereld vol onrust nog rust te vinden ? Nou..... misschien weldichterbij dan u misschien denkt.kijk maar naast u, op het bankje zit Die Man. Hij – en ik denk dat u al begrepen heeft – Hij, het Lam van God, die de zonden der wereld wegneemt. Hij zit naast u, en Hij weet precies welke last u met zich meedraagt. En hij zegt het tot u, tot jou : Wil je die last aan Mij geven ? Ik neem al uw zorgen, jouw bekommernissen, jou zonden, zorgen, verdriet, pijn, rouw op Mij, en Ik neem het weg, Ik draag het weg. Wie zijn of haar vuilniszak aan Hem afgeeft, mag weten, dat je zelf die last nooit meer hoeft te dragen nooit meer hoeft op te pakken, nooit meer op je schouders te nemen.

Wat een onbegrijpelijke, maar heerlijke ruil wordt ook in vers 28 van Mattheus 11 ons aangeboden. Hij uw vermoeidheid, uw last en u Zijn rust.

Goed, dat u even bent gaan zitten op dat bankje van bezinning. Heerlijk dat ook jij even plaats genomen hebt, daar op dat bankje, daar naast Die Man.

En straks... als u, als jij weer opstaat van dit bankje, weet dan, dat u het verdere van uwe levensweg, hoe en waar die ook heen zal gaan, niet alleen hoeft te lopen. Hij laat u en jou niet alleen, maar Hij gaat met u mee, Hij loopt naast je. Want ook dat heeft Hij Zelf beloofd : U kunt het lezen in het laatste vers van het Mattheus-evangelie : En zie, Ik ben met u, al de dagen, tot aan de voleinding der wereld.

Graag lees ik nog een gedicht van Jacqueline van der Waals

Ik ben mijn zonde moe en mijn berouw,
Ik ben mij zelve moede en ik ben
het zoeken moe naar God, dien ik niet ken,
En dien ik toch zoo gaarne kennen zou.

Ik ben mijn zwakheid moe en mijn verdriet,
mijn arbeid en mijn hoop en mijn genot,
maar bovenal het zoeken naar mijn God!-
Ik ben het zoeken moede - maar God niet.

Hij ziet en kent mijn zonde en vergeeft
ze zeventig maal zeven maal en meer.
Hij wil niet, dat mijn ziele sterft, maar leeft.
O, wonderbare goedheid van den Heer,
Die naar zoo moedeloos een ziel nog vraagt,
Die alle dingen, ja ook mij verdraagt.

Zullen we samen danken en bidden:

Gebed.

Ga met God en Hij zal met u zijn.